9

Зганяє ніч зірки в свою кошару
З неміряних небесних полонин
І, кваплячись додому на спочин,
Жене під гору чорних коней пару.

Вже обрій Індії жахтить од жару
І Об, що заплела в свій білий плин
Без ліку чистих блискіток-перлин,
Косичить золотом рівнину яру.

На Заході ж, немов жива зірниця,-
О рідна річко! — німфа яснолиця
Усміхнено виходить з комишу.

І, присоромлений її красою,
Вітає день подвійною ясою
Два різні ранки — з Індії й Анжу.